

Duminică 26 noiembrie

Cristos, Regele Universului

Lecturi: 1 Cor 15,20-26.28; Matei 25,31-46

« *Veniți, binecuvântații Tatălui meu, moșteniți împărăția care a fost pregătită pentru voi de la crearea lumii!* »

Meditație vincentiană

Fragmentul din evanghelia din această duminică poate fi considerat cel mai vincentian text din Biblie. Atât evanghelia cât și scrisoarea sfântului Paul către Corinteni vorbesc despre parusie (a doua venire a lui Isus la sfârșitul timpurilor) deci despre virtutea speranței. Modul în care regele își judecă supușii arată că « cine e vincentian se poate așeza la dreapta mea ».

Nu înțeleg de ce mulți oameni chiar și după ce au citit această parabolă nu cred că activitățile noastre contribuie la mântuire noastră în ziua judecății de apoi. În aceeași parabolă Isus sintetizează și virtuțile: credința, speranța și dragostea. Datorită credinței credem că atunci când ne îngrijim de unul dintre ”cei mai mici ai Tatălui”, de fapt ne îngrijim de Cristos. Datorită speranței credem că atunci când ne îngrijim de unul dintre cei mai mici dobândim un loc special lângă Dumnezeu (devenim oile lui). Și la final, iubirea sau dragostea care este principiul fundamental: nici un vincentian nu poate spune că dă de mâncare sau de băut cuiva, primește un străin sau vizitează un prizonier dacă nu o face din iubire.

În această Evanghelie găsim două aspecte interesante care au legătură cu carisma vincentiană. În primul rând Isus precizează exact față de cine trebuie să practicăm iubirea. Nu față de oricine ci « față de cei mai mici dintre frații mei ». Nu sunt cei puternici! Dacă facem bine celor puternici, aceștia ne pot răsplăti cu bunuri materiale sau cu cinste aici pe pământ. Nu am câștigat nimic. Nu sunt nici cei pe care îi iubim. Dacă facem bine doar celor pe care îi iubim ce merit vom avea? Ne place să facem bine celor pe care îi iubim și astfel ne-am primit deja răsplata. Isus ne cere să facem binele față de cei mai mici, față de cei pe care nu-i cunoaștem și pe care El ni-i aduce în cale: nu este vorba de o alegere ci de o misiune.

Așa cum Dumnezeu face cu noi fără să ceară nimic în schimb și chiar fără să-i cerem pentru că ne cunoaște nevoile și noi trebuie să-i ajutăm pe cei pe care ni-i aduce în cale și care nu pot să ne răsplătească.

În al doilea rând Isus ne spune că cei care nu fac nimic vor fi puși la stânga Fiului Omului. El merge mai departe și ne arată că cei care nu fac nimic nu vor avea un loc în inima lui Dumnezeu. Dacă nu-i ajutăm pe cei mici pe care Dumnezeu ni-i pune în cale vom rămâne în partea stângă adică vom merge la osânda veșnică, ceea ce înseamnă departe de Dumnezeu sau fără prezența lui Dumnezeu.

Ce frumos este să fim vincentieni și să ieșim din zona de confort pentru a-i întâlni pe străini, prizonieri, cei ce flămânez, cei ce sunt însetați, pe cei mai mici! Răsplata pentru această iubire nu va fi doar speranța mântuirii veșnice, pentru că deja aici pe pământ îl putem simți pe Dumnezeu aproape datorită iubirii.

Traducere

Sora Magdalena